

mesarije! Upal bi si vsaj do Pepeta in bi tudi gledal, kako in kaj se dela. Če bi le en dan ne bilo treba nesrečnega psa pred hišo!

Prišlo je pa nekoč srečno jutro, ko res nikjer nisem videl Sultana. Ves vesel sem stekel k Pepetu, da bi od blizu opazoval mesarsko delavnost, posebno še, da bi videl, kako Pepe dela klobase. Ali na mojo največjo žalost in nesrečo tudi mesarja Pepeta ni bilo doma. Šel je na kupčijo, Sultan pa z njim.

In tako je bilo potem vedno. Kadar je bil doma mesar Pepe, je bil doma tudi Pepetov Sultan, — takrat pa jaz nisem upal tja. Kadar pa ni bilo doma Sultana, pa tudi ni bilo Pepeta, in jaz sem zastonj zijal v mesarjevo hišo.

Eno upanje sem še imel: Če bi Sultan poginil, pa bi bilo vse dobro!

No, zgodilo se je tudi to. Mesarjev Sultan je neke noči res poginil. In začelo je vzhajati meni solnce nove nade, solnce sreče. Pot k Pepetu je bila prosta —! Sedaj bom pa kmalu mesar in kmalu bom imel klobas do vrh grla dosti.

Ali te nesreče! Mesar je dobil v par tednih novega psa, Tigra, in jaz sem si upal zdaj še dosti manj k mesarju. Ali sem hotel čakati še Tigrovega konca? Struna napeta! Na ta način se lahko učim za mesarja do svoje smrti večera, pa še ne bo nič klobas. Z mojo mesarijo torej ni bilo nič. Sam pes mi jo je snedel. In klobase z njo.

J. E. Bogomil.

Kos in srakoper.

»Oh, oh, ljubi moj kos, nehaj že vendar enkrat s svojim žalostnim žvižganjem, mene že ušesa bolé!« reče nekoč srakoper kosu, ki je vrhu smreke pel svojo jutranjo pesem. »Zmerom godeš eno in isto, to je predolgočasno. Poslušaj, kako vse drugače znam peti jaz!«

In srakoper prične žgoleti veselo kakor lišček.

Usmilite se ubogih sirot!

»Misliš mene? Ne boš, bratec, ne boš! To ni tvoja pesem, ti posnemaš liščka,« ga prekine kos.

»Ali ne vidiš, da se mi je zaletelo? Ne uganjaj sitnosti! A zdaj poslušaj!«

In srakoper prične gostoletni sladko in milo kakor slavec.

»Toda ti oponašaš slavca, navihanec, tako poje samo slavec. Kje pa je tvoja pesem?«

»Preveč postajaš nepotrpežljiv, dragi kos! Še tega ne veš, da jutranja megla škoduje mojemu grlu? Počakaj, da zapiše sveža sapa! A zdaj, zdaj pa le poslušaj!«

In če bi srakoper sam v svoji osebi ne stal pred kosom, bi bil kos za trdno prepričan, da žvrgoli pred njim škrjanček.

»Bratec, bratec, tako žvrgoli škrjanček, to je škrjančkova, ne tvoja pesem. Jaz pa bi rad slišal, kako poješ ti, ne kako pojejo drugi. Zapoj mi, a nobenega oponašanja več!«

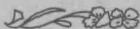
»S teboj, črnuh, se pa danes res ni mogoče nič pogovoriti! Ali še nimaš dovolj? Kaj še hočeš od mene?«

Izrekši, srakoper jezen in osramočen odleti.

»Ha-ha, tako znaš izliti svoj žolč! Drugod si ga poišči, če hočeš koga prevarati!« se smeji za njim kos. »Nič ti ne pomaga vsa tvoja jezica — posnemač boš ostal vse svoje žive dni, srakoper, pa je. Jaz pa pravim: Boljša skromna pesem, kakor ponašanje s tujimi glasovi.«

In kos dvigne glavo ter nadaljuje svojo pričeto jutranjo pesem.

Cvetinomiški.

Igra je igra.

9. Jožkova nesreča.

Pri Prevodniku so imeli mrlička. Na mršvaškem odru, sredi belega cvetja, je počivalo trupelce Prevodnikove Lenice, ki ji je nenadoma prestrigla bleda